

[Maigaard.]

en dansk tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber«, især s. 48–56. Folketingsflertallet fremlagde sit synspunkt i betænkning over forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, især i Folketingstidende 1971–72 B., sp. 2801–2803.

Minister for udenrigsøkonomi *Ivar Nørregaards* svar (30/7 76):

Regeringen ser ingen uoverensstemmelse mellem det syn, EF-kommissionen i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 406/75 har anlagt på anvendelsen af Romtraktatens art. 235 og indholdet af den redegørelse, justitsministeriet afgav bl. a. om dette spørgsmål i juli 1972.

I justitsministeriets redegørelse anføres det, at det ikke kan udelukkes, at Rådet i fremtiden vil vælge at benytte art. 235 i videre omfang end hidtil inden for de begrænsninger, der er indeholdt i artiklen.

Siden udformningen af Romtraktaten for snart 20 år siden er der sket en væsentlig samfundsudvikling, som dels har kastet nyt lys over allerede eksisterende problemer, dels har medført, at nye problemer er opstået.

Det kan således ikke undre, at virkeliggørelsen af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer efterhånden nødvendiggør flere konkrete foranstaltninger, som ikke udtrykkeligt er forudset i Romtraktatens enkelte artikler.

Regeringen tillægger det som bekendt stor betydning, at der inden for EF træffes beslutninger om konkrete fremskridt med henblik på at løse de store problemer, medlemslandene står over for, og som de ikke kan løse hver for sig. Dette grundsynspunkt gælder ikke mindst på de områder, hvor det ifølge Kommissionen navnlig kan være nødvendigt at gøre brug af art. 235, nemlig industri-, energi- og forskningspolitik, miljøpolitik, regionalpolitik samt økonomisk og finansiel politik.

Beslutninger på sådanne områder, som Rådet enstemmigt træffer inden for grænserne af art. 235, indebærer ingen overladelse til EF af beføjelser ud over det omfang, der er bestemt ved loven om Danmarks tiltrædelse af EF. Eventuel yderligere overladelse af beføjelser kan kun ske ved traktatændring i henhold til art. 236, som skal vedtages i overensstemmelse med reglerne i grundlovens § 20.

Af *Maigaard* (SF) til justitsministeren (27/76):

»Anvendes Romtraktatens art. 235 i overensstemmelse med den opfattelse, justitsministeriet gjorde gældende, før Danmark blev medlem af EF?«

(Spm. nr. 693).

Begrundelse.

I juli 1972 udsendte justitsministeriet »Redegørelse for visse statsretlige spørgsmål i forbindelse med en dansk tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber«. Et af de problemer, der blev behandlet i denne redegørelse, var forholdet imellem grundlovens § 20 og Romtraktatens art. 235. Justitsministeriet hævdede (jfr. redegørelsens s. 48–56), at kravet om, at suverænitet kun kan afgives i nærmere bestemt omfang, som er nedfældet i grundlovens § 20, var i overensstemmelse med Romtraktatens art. 235. Denne artikel kunne kun anvendes, fremførte man, hvis tre forudsætninger var opfyldt: 1. Artiklen kunne kun anvendes til at udfylde huller i Romtraktaten. 2. Artiklen kunne kun anvendes for at løse praktiske problemer, som var overset ved Romtraktatens udfærdigelse. 3. Artiklen kunne kun anvendes for at opfylde de formål, der er opført i Romtraktatens art. 2 og 3. På denne baggrund falder det i øjnene, at art. 235 i perioden fra EFs start frem til 1. juli 1975 er anvendt i 96 tilfælde. Heraf findes de 64 tilfælde i tiden efter den danske indtræden 1. januar 1973. Anvendelsen har således fundet sted med den danske regerings billigelse.

Det er ikke mindre bemærkelsesværdigt, at Romtraktatens art. 235 er anvendt over et endog meget bredt felt af samfundsanliggender, der ligger langt ud over den begrænsede anvendelse, justitsministeriet gjorde sig til talsmand for, og som folketingets flertal tilsluttede sig, jfr. betænkning over forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, Folketingstidende 1971–72 B. sp. 2801–2803.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (30/7 76):

Justitsministeriets redegørelse for visse statsretlige spørgsmål i forbindelse med en dansk tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber indeholder i afsnit VI en gengivelse i forkortet form af de konklusioner, som findes i redegørelsen. Det er i dette afsnit, side 95 f, om EØF-traktatens art. 235 udtalt: